

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' ένεννταέξη,
στέφανον λαχάνων ή πατρὶς δς πλέξη.

Δωδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αὶ 'Αθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τ ὠ φ ρ ά γ κ α ε ἴ ν α ι μ ό ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ αὶ ' σ τ ὸ χ έ ρ ι .

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δέν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Μαρτίου δευτέρα
καὶ βρῶμα καὶ λέρα.

Ποῦντος πεντακόσα καὶ σαράντα τρία
καὶ γιὰ τὴν Κορῶνα τόση ρητορεία.

Τρία πουλάκι 'στὸν Βασιληά.

Τρία πουλάκια κελαῖδουν 'στὸ βῆμα τὸ μεγάλο
μὲ πόνο 'στὴν καρδοῦλα των καὶ πίκρα 'στὸ χεῖλάκι,
τὸ πρῶτο Στάης λέγεται καὶ Μαυρομμάτης τᾶλλο,
τὸ τρίτο τὸ καλλίτερο τὸ λέν Πετροπουλάκη.

'Εκελαῖδουσιν κι' ἔλεγαν μὲ θάρρος καὶ τὰ τρία :
'Κορῶνα κανακάρισσα καὶ πρώτη μας κυρία,
ξύπνα 'λιγάκι μιὰ φορὰ
νὰ σοῦ τὰ 'πούμε φανερά.

Ξύπνησε, χαϊδεμμένη μας, ποῦ 'πῆρες πιά συνήθεια
νὰ δέχεσαι λιθάνι,
καὶ τέντωσε ταῦτάκι σου ν' ἀκούσης τὴν ἀλήθειαν,
ποῦ καίει καὶ δαγκάνει.

"Ὅλο μὲ κουκουναρί
παχαίνεις τὴν φαμήλιαν,
κι' ὅταν ἀκούς τὸν "Αρη
φεύγεις σαράντα μίλια.

Χοροὺς καὶ γλέντια νὰ θωρῆς
εἶναι κρυφὴ χαρὰ σου,
κι' ὅλο τὸν Μάη καρτερεῖς
νὰ πᾶς εἰς τὰ λουτρά σου.

Καὶ σὰν γυρίσης ἀπ' ἐκεῖ
ἀξένοιαστη καὶ παστρική,
ἄχ! πότε θὰ ξανάλθῃ, λές,
καὶ τᾶλλο καλοκαίρι,
καὶ μ' ἐννοιαὶς ἀρχινᾶς πολλὰς
τὸ δεύτερο καρτέρι.

Κι' ὅποταν νέος Μάιος προβάλλῃ
ἐδῶ, μᾶς ξαναλές, πηγαίνουν κι' ἄλλοι,
καὶ ξαναπᾶς τὸ φρέσκο σου νὰ πάρῃς,
μὰ μόλις ἀπ' ἐκεῖ ξαναριβάρῃς
σὲ πιάνει γιὰ τὸ κράτος ἀναγούλα,
κι' ἀμέσως μὲ τρεχάματα μεγάλα
δένεις τοῦ ταξειδιοῦ σου τὰ μπαῦλα
γιὰ τρίτη καὶ μακρύτερη φευγάλα.

Κὰν ἓνα καλοκαίρι μόνο μείνῃ
ἐξῶ 'στὴν ἐξοχὴν τῆς Δεκελείας...
σκέψου Βασιλειόν σου πῶς δὲν εἶναι
τὸ Αἰξ-λὲ-μπέν ἐκεῖνο τῆς Γαλλίας,
ποῦ τὸ νομίζεις γῆν ἀπαγγελίας.

"Ὅλος ὁ κόσμος ξέρει
σὰν πᾶς σὲ ξένα μέρη
ὅτι γιὰ 'μᾶς ἀδιάκοπα 'μιλεῖς
στους συγγενεῖς σου
κι' ἀπ' τῆς κουβένταις τῆς πολλὰς βραχνιάζει κι' ἡ φωνή σου.

Τῶν συγγενῶν σου ξέρομε πῶς πέρνεις τὸν ἀέρα
καὶ πλημμυρεῖ τὸ κράτος μας συμπαθειῶν πληθώρα,
ἀλλ' ἓνα χρόνο κάθισε μονάχα κι' ἐδῶ πέρα
κι' ἂν πάη τὸ Ρωμαῖκο χειρότερο' ἀπὸ τώρα,
τότε γιὰ πάντα 'στὰ λουτρά τοῦ Αἰξ-λὲ-μπὲν νὰ μείνης
καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ μπάνια
νὰ κυβερνᾷς τοὺς Ἑλληνας καὶ νὰ τοὺς διευθύνῃς
σκορπώντας παντεςπάνη.

Κι' ἐμεῖς, Κορώνα λατρευτή, θὰ κατακαμαρώνωμε,
ποῦ κάρφωσες τὸν Θρόνον μας εἰς ξένης γῆς ἐδάφη,
κι' ἀπ' ἐδῶ πέρα τακτικά θὰ σὲ καλοπληρώνωμε
μὲ καθαρό χρυσάφι.

Κι' εἰς ἓνα κι' ἄλλον φαφλατᾶ,
ὅπου γιὰ σὲ θὰ μᾶς 'ρωτᾷ,
ἐμεῖς θὰ λέμε «μάθετε
πῶς ἔξω πάντα καθεται
κι' ἀπέξω βασιλεύει
χωρὶς νὰ ρεμπελεύῃ.

Κι' ἂν δὲν τὴν βλέπετε ποτὲ νὰ λάμπη σὰν τὸν ἥλιον
'στῶν φώτων τὸ Βασίλειον,
δὲν πταίει δι' αὐτὸ κανεὶς,
παρὰ καμπόσοι συγγενεῖς,
ποῦ δὲν ψηφοῦν τὰ λόγια τῆς μῆς 'στους Ρωμηοὺς σὰν μένη
καὶ τὸν κουφὸ τῆς κίνουν,
μὰ σὰν τὴν 'δοῦν ἀπὸ κοντὰ τὴν πολυχαϊδεμμένη
μὲ τὸ καλὸ τὴν πιάνουν,
κι' ἀμέσως μὲ πολὺτιμον τὴν καθαρίζουν σάπωνα,
πέρνουν κι' ὑπὸ σημείωσιν τὰ τόσα τῆς παράπονα,
καὶ τότε παραχρῆμα
τὸ κράτος πάει πρίμα.

Γιὰ τοῦτο πρέπει πάντοτε νὰ πίνη καὶ νὰ τρώγῃ
μὲ τὸ συγγενολόγι,
νὰ τὴν ἀκοῦν ἀπὸ κοντὰ
καὶ νὰ τῆς λένε «γκιὲλ μπουρντά,»
κι' εἰς ἓνα κι' ἄλλον δυνατὸ
αὐτὴ νὰ λέη τὸ καὶ τό.

'Αλλοιῶς ἀπ' ἐδῶ πέρα
μ' ὅσα κι' ἂν τοὺς εἰπῇ
δὲν εἶναι προκοπή
καὶ πέφτομε 'στὴν ξέρα.

Σεινάμενη κουνάμενη μὲ τὴν 'λιακάδα βγαίνεις
σεργιάνι 'στὴν 'Αθήνα,
καὶ κάποτε 'στὸν Ναύσταθμο καμαρωτὴ πηγαίνεις
νὰ ὄῃς τὴν Μπουμπουλίνα.

Μὲ τούτῃ τὴν ἐρίφισσα θὰ ταξειδεύῃς τώρα,
κυρὰ σουλατσάδρα,
κι' εὐὰν εὐοὶ ξεκάλτσωτοι συμπάλλουν πατριῶται,
μὲ τούτῃ θὰ θαμπώσωμε καὶ Γερμανὸ καὶ Ρούσσο,
κι' ὅλοι μεγάλοι καὶ μικροὶ θὰ ξεφωνίσουν τότε:
«ὦ τῆς Ἑλλάδος συγγενῆς μᾶς 'πέρασε 'στὸ λούσο»

Γι' αὐτὰ κι' αὐτὰ τὰ τρόπαια καὶ τὰ καμώματά σου
ὅλους τοὺς θέλεις δούλους σου γονατιστοὺς 'μπροστά σου
νὰ σοῦ φωνάζουν ἀφ' ἑρὶ μ καὶ νὰ σὲ θυμιατίζουν,
κι' ἂν μὲς 'στους τόσους κόλακας, ποῦ 'μπρός σου γονατίζουν,
'βρεθῇ καὶ κάποιος νὰ σοῦ πῇ ὁρὸ λόγους ἀληθεῖς
χολιάζεις παρευθὺς,
καὶ τότε τὴν ἀδράνειαν τὴν ὑψηλὴν ἀφίνεις
καὶ μὲ θυμὸ τὴν πόρτα σου κατὰμουτρα τοῦ κλείνεις.

Ἵστο Παρλαμέντο σιωπῇ,
κανεὶς δὲν ξέρει τί νὰ 'πῇ.

Τέτοια 'στὸ βῆμα κελαῖδουν τὰ τρία τὰ πουλιὰ
κι' ὅλοι τ' ἀκούνε χάσκοντας χωρὶς νὰ 'ποῦν μιὰ,
ἀλλ' ὅμως ἀπὸ μέσα των ἐτραύλισαν καμπόσοι:
αὐτὰ θὰ 'λέγαμε κι' ἐμεῖς τὰ πρῶτα κουφαηδόνια,
μὰ καὶ μαζί μας τρέμομε τὸ Στέμμα μὴ θυμώσῃ
κι' ἔτσι δὲν γίνουμε ποτὲ τοῦ κήπου του παγώνια.

Κι' ἓνας Κορδοναρούμπαρας καὶ πρὶν ρεπουμπλικάνος
μακρὺς σὰν πελεκάνος,
εἰς τῶν πουλιῶν ἀπήντησε τὰ λόγια τὰ πικρά
μὲ μιὰ φωνὴ σὰν νάτανε γέρου κοράκου κρά.

Κι' ἐγέλασε μ' αὐτὸ τὸ κρά τοῦ πρὶν κοκκινισκούφη
ὁ κόσμος ὁ πολὺς,
καὶ τὸν μελένιο λόγο του τὸν ἤπιαν μονορούφι
τὰ τζάκια τῆς Αὐλῆς.

Μὰ τοῦλεγε κι' ὁ Φασουλῆς: «πρῶτην ρεπουμπλικάνος
τοῦμπα 'στὸ Στέμμα κάνε,
κι' ὑπὲρ αὐτοῦ τερέτιζε καὶ πέτα σὰν πουλί
ἂν καὶ τὰ κελαδῆματα θαρρῶ πῶς πᾶν 'στὰ κύφια,
καὶ πρὶν καλὰ νὰ 'βούλωναν τὸ στόμα των πολλοί,
ποῦ κρύβουν μὲς 'στὴν τσίπη των τὴν κόκκινη τὴν σκούφι»

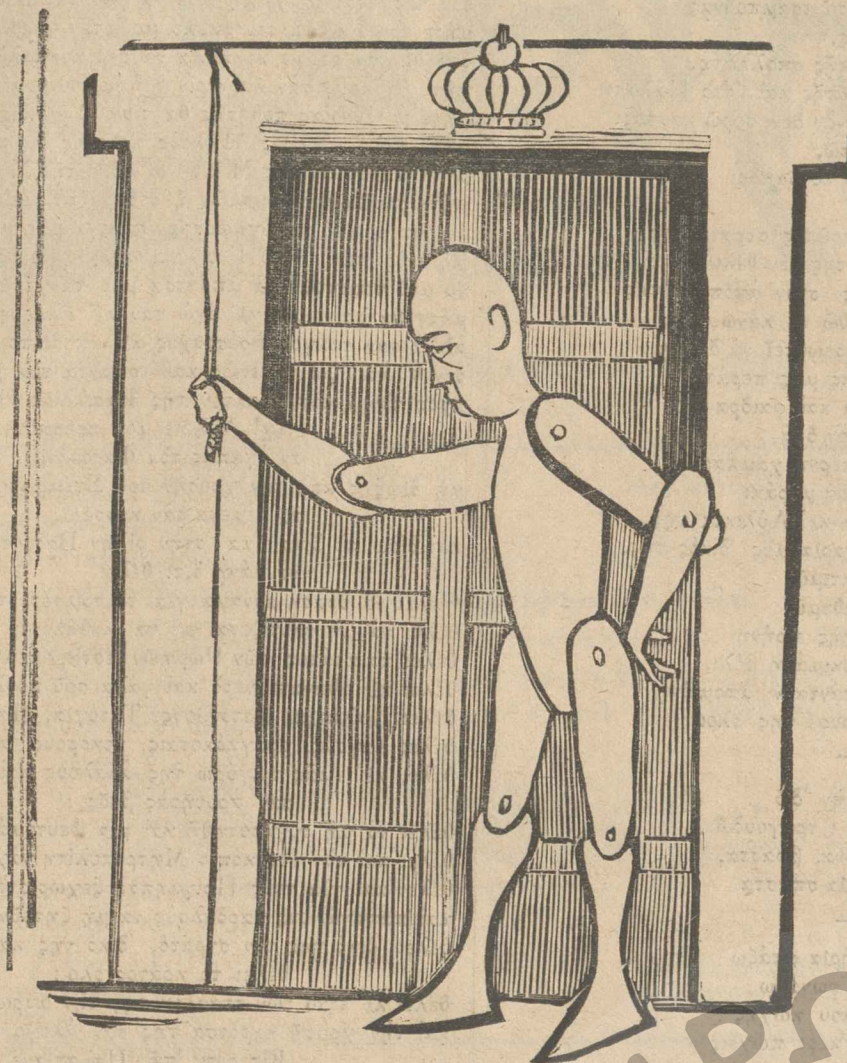
Ὁλος ὁ κόσμος 'στὸ φτερό
γιὰ τὸ συμβᾶν τὸ σοβαρό.

Κι' ὁ κόσμος, ποῦ τὸ Στέμμα του τιμᾷ καὶ προσκυνεῖ,
εἶδε τοὺς τρεῖς νὰ ξεπετοῦν εἰς ὕψος δυσανάβατον,
κι' ἀνίστατο κι' ἐξίστατο, κι' ἀντήχησε φωνή:
«εὐλογημένον τρεῖς φορεῖς τὸ περασμένον Σάββατον,
ἐσπέρα πολυῦμνητος καὶ μία τῶν Σαββάτων,
ποῦ τῆς Κορώνας τᾶψαλαν μὲ τὸν βαρὺ χαβᾶ των».

Καὶ πέρ' ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον καὶ μέχρι τοῦ Μαλῆα
δοῦλοι κι' ἐλεύθεροι βοοῦν «χαρὰ 'στὸν Βασιλέα,
ποῦχει κι' ἀνθρώπους κάποτε νὰ θέλουν τὸ καλὸ του
καὶ μὲ ψευτολογήματα δὲν πέρνουν τὸ μαλὸ του.

«Μακάρι κι' ἄλλοι νᾶφιναν λιθωντούς κι' ἐγκώμια
καὶ τέτοια κολοκύθια,
κι' ὁρθὰ κοφτὰ καὶ φανερά καθὼς τοὺς τρεῖς παρόμοια
νὰ σκούζουν τὴν ἀλήθεια.

«Χαρὰ 'στους τρεῖς ἀληθινούς... χαρὰ 'στὸν Μαυρομυρμηκὸ
ποῦ γιὰ κειρὸ δὲν θὰ γενῇ δεκτὸς μὲς 'στὸ Παλάτι,
καὶ θ' ἀπομῆνῃ μόνος
ἀπέξω τοῦ Νυμφῶνος.

Εὐγε 'στὸν Τσιριγῶτη,
τὸν ῥήτορα τὸν Στάη,
γερό συμπατριῶτη,
ποῦ δείχνει πῶς βαστάει,
κι' ἔχει καὶ νταίλικι
μ' ὅλο τὸ δασκαλίκι.

'Αλλ' ὅμως πρῶτα πρῶτα ὑμνήσεται ἐν αὐλοῖς
τὸ θέμματα τῶν Λακωνίων καὶ τὸν Πετροπουλάκη,
ποῦ τώρα θυμωμένο τὸ πλῆθος τῆς Αὐλῆς
τὰ πράσσα θὰ τοῦ κόψῃ καὶ τὸ νερό 'στ' αὐλάκι.

Τῆς τᾶψαλε σὰν Λάκων πολὺ λακωνικά,
ἔσπερα, τσικουράτα καὶ περιεκτικά,
ἦγουν πεινῶντι τῶνδρες, τὰ καλά πλέον ἔρρει,
ἢ πίστις ἀπεσούα κι' ἡ θεία τῆς στερίνας,
πλὴν νέον ἀπειλεῖται κατὰ τὸ καλοκαίρι
ταξεῖται τῆς Κορώνας ἐπὶ τῆς Μπουμπουλίνας,
ὁπλάνη δὲ ποιοῦμεν καὶ δι' αὐτὴν ἀδράν
καὶ πᾶς τις ἀπορέει τί χρὴ πρὸς τοῦτο δρᾶν.

Τέτοια τῆς λέγουν κι' ἄλλα
τὰ στόματα τὰ λάλα,
κι' ἐκείνη πρὶν 'στὰ μάτια δὲν θέλει νὰ τοὺς ὀῇ,
κι' ὁ κόσμος 'στὴν Κορώνα γελώντας τραγουδεῖ
«τὸ λένε τᾶηδονάκια κάτω 'στὰ ρέμματα,
πῶς ἡ ψευτιάς σ' ἀρέσουν δὲν εἶναι ψέμματα.»

Ἐνας δούλος τῆς Αὐλῆς
κι' ὁ δουλόφρων Φασουλῆς.

(Ὁ Φασουλῆς, ποῦ πάντα τὸν Θρόνον ἀγαπᾷ,
ἔξω τῶν Ἀνακτόρων μ' εὐγένειαν κτυπᾷ.)

Δουλ.—Τίς ὁ κτυπῶν;

Φα.—Ὁ Φασουλῆς...

Δουλ.—

Φ.—Μεγάλως ἐπεθύμησα τὸν Ἀνακτα νὰ 'δῶ

καὶ σκέπτομαι περὶ πολλῶν πολλὰ νὰ τοῦ μιλήσω...

Δουλ.—Ἐχω ρητὴν διαταγὴν τὴν πόρτα νὰ σοῦ κλείσω.

Φ.—Ἀλλά γιὰτί παρακαλῶ;

Δουλ.—

Γιὰ τὴν κακὴ σου μέρα.

γίγνεται εἶσαι στόμ' ἀπύλωτον, γίγνεται εἶσαι πρώτη λέρα,
καὶ μὲ στραβὴ ρεπούμπλικα στοὺς δρόμους τριγυρνᾷς
καὶ ἀνευλαβῶς ἐκφράζεσαι κατὰ τῆς Μ π ο υ μ π ο υ λ ί ν α ς,
καὶ γὰρ τῶν ἀποπάτων τῆς τὸ λούσο τσαμπουνᾷς

μαζὶ μὲ τοὺς κηφῆνας,
ἐνῶ γὰρ τούτην ἔπρεπε νὰ μᾶς εἰπῇς σπολλάτη,
καὶ ὅστερα θέλεις, μασκαρᾷ, νὰ ἔμῃς καὶ 'στὸ Παλάτι.
Φ.—'Εγώ, μωρὲ Παλατιανέ, καὶ ἂν δὲν φορῶ καστόρι

μὰ σκούφια δὲν κρατῶ,
καὶ ἂν εἶπα τίποτα ποτὲ γὰρ τοῦτο τὸ βαπόρι
τῶπα γὰρ χωρατό.

'Εγώμαι λάτρης τῆς Αὐλῆς καὶ πρώτος στρατιώτης
καὶ γὰρ τὴν Μ π ο υ μ π ο υ λ ί ν α τῆς δὲν θέλω νὰ τὴν σκάνω,
καὶ εἴθε καὶ ἐγὼ καμμιά φορὰ μὲς 'στὸν ἀπόπατό τῆς
τὴν ὑψηλὴν ἀνάγκην μου ν' ἀξιωθῶ νὰ κάνω.

'Εγὼ καὶ ἂν λέγω κάποτε πῶς χρεώσεται νὰ δράσῃ
τὸ λέγω μήπως τῆς ζωῆς ἡ πληγὴς μᾶς περάσῃ,
ἀλλ' ἂν ἔκεινῃ πάντοτε γελῶσα καὶ φαιδρά
'στοὺς μπάλους μόνον δρᾷ,

καὶ ἂν ἀπὸ δράσεις ἐθνικὰς δὲν πέρνῃ χαμπαράναι
ποτὲ γὰρ τοῦτο μέσα μου δὲν ἔβαλα μεράκι.
'Εγώμαι πάντοτε πιστὸς θεράπων καὶ Αὐλικὸς τῆς
καὶ ἂν ἀποστρέφεται τὸ δρᾶν λογαριασμὸς 'δικός τῆς.

'Εγὼ πολὺ τὴν ἐκτιμῶ
καὶ ὥς συνετὸς ἐπιθυμῶ
νᾶναι μονάρχος πόθος τῆς ἡ διαρκὲς εἰρήνῃ
καὶ μήτε 'στὴν Σκοποβολὴ νὰ δοκιμάσῃ βόλι,
καὶ ἀσύδοτος καὶ ἀνεύθυνος γὰρ πάντα ν' ἀπομείνῃ
καὶ νᾶμεθα ὑπεύθυνοι γὰρ τὸν λουφέ τῆς ὅλοι.

—
'Ανοιξέ μου νὰ τὴν 'δῶ...
τὸ γίγνεται μὲ τραγουδῶ...
τίγχι τάγκ, Κορῶνα, βράστα,
καὶ ὅλα τὰ ποτήρια σπάστα.

—
Μὰ καὶ ἐγὼ ποτήρια σπάζω
καὶ ἀνοικτόκαρδος φωνάζω
ἐκ τῆς ταπεινῆς μου κώχης :
«ὦχ ! κυρά μου, κέφι πῶχεις.»

—
Καὶ ὅταν μῆνες ταξιδεύῃ
πότε τρεῖς καὶ πότ' ἐπτά
καὶ 'στὴ ράχη μας 'ξοδεύῃ,
δὲν λυπῶμαι τὰ λεπτὰ.

—
Καὶ ὅταν ἕνας, ποῦ φορεῖ
τὴν Κορῶνα, δὲν ἔμωρῃ
'στὰ λουτρά νὰ λείπῃ μόνο
'λίγους μῆνας κάθε χρόνο.

—
Καὶ ὅταν ἕνας Κορωνάτος,
ραδιὸς καὶ κοτσονάτος,
παντελῶς δὲν διαφέρῃ
ἀπὸ μὲ καὶ τὴν παρέα,
ὅπου κάθε καλοκαίρι
λβόνω μὲς 'στὸν Φαληρέα,
μὰ κυττᾷ τὸν Παρθενῶνα
μὲ λαχτάρα γὰρ ταξίδι,
τότε βράστε τὴν Κορῶνα,
τότε βάλτε τὴν 'στὸ ξύδι.

Δοῦλ.—'Ο,τι καὶ ἂν πῇς δὲν γίνεσαι δεκτὸς μὲς 'στὸ Παλάτι.
Φασ.—Λοιπὸν καὶ ἐγὼ θ' ἀποπεμφθῶ καθὼς τὸν Μαυρομμάτη,
μήτε θὰ πῶ 'στὸν Βασιλῆα «Μεγαλειότητέ μου,»
μήτε σὲ μπάλους Παλατιῶν θὰ προσκληθῶ ποτὲ μου,
μήτε θὰ βλέπω στολισμοὺς Αὐλῆς ὑπερηφάνου,
μήτε σαλάτα Ρούσσικη θὰ φάω σὰν καὶ πρῶτα,

μήτε θὰ κλέψω τὸ μερὶ καλοψημένου διάνου,
ἢ καὶ καμμιά κότα.

μήτε καὶ ὁ Μ ω ψ τοῦ Βασιλῆα καὶ τῆς Αὐλῆς θρεφτάρη
δὲν θάρεχεται τὰ χεῖλη μου νὰ γλυκοπιπιλίξῃ,
μήτε τὸν Γκλούλ τὸν σκύλο μου, τὸν γέρο κοκκαλιάρη,
δὲν θὰ τὸν φέρνω κόκκαλα νὰ ξεροκοκκαλίξῃ,
μήτε θὰ καίω σὰν καὶ πρὶν λιθανωτοῦ θυμίαμα,
μήτε μ' εὐνοίας ποθητῆς θὰ τιμῶ μειδιάμα,
μήτε πρὸς κύκλους ὑψηλοῦς ποζάτος θὰ πετῶ,
μήτε θὰ ψάλλω τῆς Μ ι ν ὶ ὦ ν καὶ τῆς Μ π ε ρ ζ ἔ ρ Μ π α τ ῖ ο υ
μήτε σοφῶν διπλωματῶν ἢ σοβαρὰ βλακεία
δὲν θὰ βομβῇ πολὺγλωσσος 'στὰς ἀκοὰς μου πλέον,
μήτε θὰ πάω 'στοῦ Γ κ υ γ λ ὶ μ ντυμένος γυναικεῖα
νὰ μοῦ τσιμποῦν τὰ μπράτσα μου τὰ χεῖρια Βασιλέων,
μήτε θὰ φαίνωμαι καὶ ἐγὼ σὰν καὶ ἄλλους Εὐρωπαῖος,
ἀλλὰ σὰν τράγος πρόστυχος καὶ ἀποδιοπομπαῖος
δὲν θ' ἀτενίζω ταπεινὸς καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
πρὸς τὸν ἡλιοστάλακτον τῆς Βασιλείας Θρόνον;

—
'Αχ! Αὐλικὸς μου προσφιλεῖ,
ἂν ἀγαπᾷς τὸν Φασουλῆ,
μὴ διώξῃς ἀπὸ τὴν χρυσὴν τοῦ Στέμματος θαλίαν
καὶ δίδω τὸ δικαίωμα 'στὴν φίλῃν Βασιλείαν
νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει.

Θέλει νὰ δράσῃ μοναχὰ γὰρ τὰ συμφέροντά τῆς ;
Θέλει νὰ μὴ σκοτίζεται μὲ τὰ καθήκοντά τῆς ;
Θέλει τὸ κράτος τῶν Ρωμηῶν ἐστὶν ρεμπελιῶ ;
Θέλει καὶ ἀθάνατο νερὸ καὶ γάλα τοῦ πουλιῶ ;
Θέλει Παλάτια, Πεταλιούς, Τατόγια, Μανωλάδες ;
Θέλει λαγούς, φραγκόκοιτας, κοκόρους, ἀγελάδες ;
Θέλει καὶ ἐμᾶς τριγύρω τῆς ἀλάλους καὶ βωδούς
σὰν ἀροτῆρας βοῦς ;

Θέλει νὰ μὴ συγκροτηθῇ καὶ μία ψευτομάχη ;
Θέλει καὶ τὸν Προκόπιο Μητροπολίτη νάχῃ ;
Θέλει καὶ γὰρ τοὺς Πρίγκηπας ξεχωριστὸ λουφέ
καὶ παπαγάλους παρδαλοὺς νὰ μὴ ζητοῦν καφφέ ;
Θέλει 'δικό τῆς τὸν στρατό, 'δικό τῆς καὶ τὸν στόλο ;
Θέλει τὸ κράτος ὅλο ;

Θέλει καὶ ἐγὼ τῶν σταύλων τῆς τὴν μυρωδιὰ νὰ πέρνω
καὶ τὴν χρυσὴν καρότσα τῆς σὰν ἄλογο νὰ σέρνω ;
Εἰς ὅ,τι πῇ, Παλατιανέ,
ἐγὼ θὰ λέγω πάντα ναί,

καὶ πῆς 'στὸ Στέμμα, ποῦ καὶ ἐμὲ 'στὰ ξεκουμπιδά στέλλει,
ὅτι καὶ ἂν δρᾷ καὶ ἂν ἀποδρᾷ κουκουῦτσι δὲν μὲ μέλει.

Δοῦλ.—'Οσα καὶ ἂν λῆς τὸν Βασιλῆα δὲν θὰ τὸν 'δῇς 'στὰ μάτια
καὶ σύρε 'στὰ κομμάτια.

Φασ.—Λοιπὸν καὶ ἐγὼ μ' εὐγένειαν τὰ νῶτα μου σοῦ στρέφω
καὶ γὰρ νὰ δεῖξω πρὸς αὐτὸν πόσῃ ἀγάπῃν τρέφω,
χωρὶς γὰρ τὸ ξεκουμπισμα νὰ σοῦ ξαναμιλήσω,
πηγαίνω πρὸς τὸ Στάδιον τοὺς θῶκους νὰ φιλήσω,
ποῦ θὰ καθίσουν Βασιλεῖς
γλεντζέδες καὶ λαοφιλεῖς
νὰ στεφανώσουν παλαιστὰς εἰρηνικῶν Ἀγώνων
μὲ δάρνας Μαραθῶνων.

—
(Ἐνῶ ταῦτα εἰσάγεται 'στὸν Δοῦλον σκυθρωπὸς
νὰ καὶ ἔρχεται ἕνας εὐζωνός, τοῦ Παλατιῶν Σκοπός,
καὶ τότε πέφτουν κοντακίαι καὶ φάπαις σὰν χαλάει
καὶ τέλος τὸν ἀδόξατο τοῦ παλατίου ἀλλάζει.)

—
Πηφίστετε γὰρ Σύμβουλο τὸν Χοῖδα τὸν Στάθη,
ποῦ σὰν καὶ τοῦτον Σύμβουλος 'στὸν κόσμον δὲν ἐστάθη,
καὶ πῆς τε πῶς ψηφίζετε τὸν Σπύρο τὸν Μερκούρη,
ποῦ πρῶτο τὸν ἐβγάλατε
καὶ ἐγκώμια τοῦ ψάλατε,
—γὰρ νὰ ξυγίσῃ μερικῶν βερέμηδων ἢ μούρη.

